

הננו סטם

הרגשה זו עליינו להקים את הארגניזציה הגדולה של השכלה-העם. התרבות העתירה תדרוש מעת המורה העממי ודרישות נזולות: קשר רוי עם העבר, התמונות שלטה בתוכך מסכתה-הזה, יינקה בלתי-אטזית מנשיותו של אין-הסופה והרגשה חטה אל החמן ואל תנועתו. תוריה-יה, רוזית-יטל, יטיף לשוטען. אולם המורה היחיד לא יכול למלא את תפקידו, כנושא תרבות הדור. כל המורים ואנשי-הדור יתאנדו לחבר אחד, אשר יחד עם חברות-העבדה יבנו את התרבות, בעורומים אחד על-יד השני. האחד ימלא את השני. לא היחיד יופיע כ'נושא התרבות', אלא הקבוץ, החברה כולה.

אולם תרבותנו יכול להגעה לידי השלטה אצתית, כאשר תינוק את חיוניותה מן הטבע וכאשר מקריחיה תהיה התורה שבבל. ד"ר זייר. (פריזיהיט, קלימברטה ש. המ. ד. בתקייחתלוים, ברטנייה).

מפרי ה"בר מל".

בבית מדרשו של נגיב נצ'ר, עורך ה"כרמל", מתחדשות הלוות עם כל גליאון ונליון. הכרמל הוא "עתון יומי, היוצא פעמי בשבוע" — כך כתוב על שעריו זה שלוש שנים). זה לא כבר הודיע לנו, כי את שליחותו על דרך הפוליטיקה הלאומית חשוב הוא לגמורה. מאוחר שיש לאומה מוסד נבחר העומד בראשה — וזה הוועד הפועל של נסית האנוגדות המושלמיות-נון-נזריות. ומماחר שהחל ועד-פועל זה מוציאו עתון, שהנהו כל-ימבטוו בראשי — זה "אל-עַזְחָ" או מורייניג-פוסט דירושלים — הנה יכול הכרמל מעתה להשליך את י�ב הפוליטיקה על חברו החדש ולהפנות את עצמו לעיון בשאלות-בית, בענייני החברה והכלכלה. הענף האחרון ביחס טפול בעיניו, כי הרבה בו העובה. העם הולך בחושך, פרק בכלכלת הלאומית — יסוד חי כל עם השואף לטעmr עצמי — אינו יודע, ומאריוו שונים אך בפוליטיקה ואין איש בחם שם אל לב להאיר לחמן את דרך העבודה והכלכלה בה ילקה. זאת יעשה הכרמל, יונגול את ההרפה, כאשר עבר בחלוין לפני משכלי האומה בשאלות הפוליטיות לשעבר, בן יהיה עתה חולצם על שדה העניינים החברתיים והכלכליים.

ולקיים מה שנאמר, בא אחד מעורי ה"כרמל" לפתור את השאלה ההבריתית היסודית: שאלת "המניגות". הפתרון שהמציאו אומות העולם — בחירות — אינו מניח כנראה את דעתו. לעולם המזרחה מסורות משלו ולומות-יה אין זוקק. "מי הם המניגנים?" פקשה יוסף אל-חטב הכרמל, 12 נובמבר. והוא עונה: "הטניגנים אשר אין חולק וטערר על זכותם לדבר בשם העם: ראשית — ראשי הדתות;

לهم לגדס הזכות להטיף מוסף. בזמנים ובנסיבות מסוימות והם העותדים בראש הסולם חברתי ומחשפי. שנית — ראשי השבטים ובעלי האכג' הגדולים; להם הכבוד זומשעת המוחלשת בלב כל איש ואיש מבני עתיהם. עד כאן מרחפת רוחם של ספורי "שופטיך" ו"שטוואל", אך הנה גם דבר-מה חריש: שילישית — בעלי ההון הגדולים, בעלי אחוות ובתיה חרושת. הם — משומש של חנואה זקופה לנפש. רביעית — חנוראים. ובעלי המקצוע, כגון מורים, עתונאים, עורך-דין, פקידים, רופאים, דוקרים וכו' (עוד וכיום). זאת התורה. ועוד לה פרוש. בשורת מאתרים עומדת הכותב על כל סוג ומוכיה בארכות, בשל מה זכו בעלי להוות מנהיגים. לא כדי להלאות את דקורה בפירתם.

אך כאמור גتون לבו של העורך בעיקר לשאלות כלכליות. כלין, כביכול, דרוש הוא להעטיד את הכלכלת במרינו הכל, לשעבד לה את הפליטיקה, לארון את ביאת-יכח העם עפ"י ענייניהם הכלכליים של חלקי השונאים. הוא הונה רעיון שנייה: "לצור את החברה הערבית בפלשתינה... כברית אגדות מקצועיות". שמא "אחדות-העבדה" או הסתדרות-העבדים? לא, הרבה יותר מזה. הן אלו לא גנו אלא על הפעלים ונגב נצר מנקש לארון את הכל. בתכניתו תמצאו מלבד אגרות הפלחים, הפעלים, הפקידים וכו' גם אגרות הסוחרים, בעלי-הקרעות ויתר בעלי-ההון לטיניהם. הוועד-הפועל של חברי יורכב מבאריכח כל האגודות, זיאו שישבו בו מן הסבר אשר נמל ועד ניל הפרדסים, ונתצא שהוא משקף בתוכו את ענייניהם הכלכליים של תושבי הארץ העربים לכל גוניהם. כהנה וככהנה חולם נציג.

ואולם אין בעתונו מקום רק ל"אוטופיות סוציאלית" בלבד; הוא משתמש גם בטה להטפת לך' בככליה ההובאה הרציונלית.
עוד לפני השנה בערך הורה מעלה עמודי ה"פרט" השיך סליפמן תג'י אלפרון, הקריי בפי העורך, "המערוי*", של פלשתינה" וחනשב בעינוי לבר-הסתף הכיב נדור, שבה במדעי החברה והפללה, לאמר: "אם תשיג המטהלה את המלה, אשר הוועד עליו הנציג, על מה זה יוצא הכספי? הן בראש וראשונה — על חוקן וסלילת דרכם, בנין וחרבת מפלות ברזל, הקמת כנוי הארץ, יבוש בצתות וכו'ך, באחת — על עבודות צבאיות. ובכון, האמנים סופקו כבר כל יתר צרכי הארץ, כיначיל וזוקא באלה? איזו תועלת יפיקו מזה תושבי הארץ, ואיזו הכנסה נקלת-טמבעלים אלה לפערון המלווה? שום טוביה לא תצטח מזה לתושבים. חזם חיים היה הארץ זו, ומי היה תושביה בה — הסכינו בדרכם אלו ובאורח חיים זה, ומה היה חספיהם? ואם יתוננו הדריכים — מה ירויחו? כמובן, אין החוקנים

3

געדרית-יעלה, אך אין הם הכרחיים, ועכ"פ אין למהר בהם. צריך להמתין, עד אשר בדרך התהתקחות הטבעית ייצרו בתוך הארץ האטען הדורושים לשכנוללה; ובזמן האחרון התעטף העורך עצמו באצטלא דרבנן ותחילה אומץ מוחכםו לנכערים מדעת. אלה דבריו, לטSEL: הכרטל, 14 דצמבר; מאמר ראי שבסמ"פליון חרוץ. – "האימפרט של איי גדול מן האקספרט שלחה פ"י שש. הנה בחודש ספטמבר ניכנו לא"י מהויל במכום 5128899 51' ל"ט ויצאו בסכום 87359 ל"ט". אמת, רע הדבר. ובכן מה העזה היועצה? העזה היא, כי "ארץ כארצנו ציינה היתה להמתפק בלבוש עביה וקונפוז", בישיבה על המחלצת והפביר וברכיבתה על סוסים וחמורים, עד אשר... יעלה בידך לשלח לאירופה את חטורות הסחוות שהיא מכינסה ממנה. כיצד זה יעלה הדבר בידה, אם כי נוצר אסור להכנים נס אותו אחד לא"י?

— תיקו!

מ. בז'קdem.

בת פוצותינו.

ילדינו השוכלים והעוזבים.

(מתוך מכתב של חברת ארטי)

לפי ידיעותינו נתקבעו בואלהין, פולניה ולוסטה המרכזית למשך 30.000 יהודים מבני-ישראל, העובדים לנפשם, שכולי הפרעות והמלחמות. זולתם נצרכים להשנה צבורית עוד בשלשים אלף ילדים, שיש להם, אמנים, הורים, אבל הם מתפרנסים בדוחקות כה נוראה, שאין הציבור יכול להסיר מעל עצמו את דאנטו עליהם. אלה הם על-פי רוב ילדים, שנגנו אחריו זרים הפליטים טריסטה ואנקרינה, בעוד אשר הורים נישאו באיזה מקום בדרך.

התוצאות של הנורא קבוצות יהודים אחדות לקנדת, ארגנטינה ואפריקה חורנו לנו, כי על-ידי ההגירה לעבר-לים אפשר להקל רק במספר מצומצם של המונ-הילדים העזובים.

ביחור קשה מצטבם של הילדים בנייל 12–16, אשר מוחסן-השנה עליהם מצד הורים המודולדלים או אפוטרופסים – מתפרנסים הם בפרנסות-טיקות: רוכבות, פסירות, העברת-טבכט ורעחים קרובות נס זנות. מהטספר הכלול של הילדים העזובים (60.000) בגין מספר בני-הגיל הניל – ל-10–12 אלף ילדים.

וудי ה'ארטי חברת להפצת התרבות, ועכודת-האדמה – ביישראלי משלדים במקומות שונים: 1) להרחב את בית-הספר למלאכה ואת בתיה-המלאכה המתקיים מכבר ונום לפתח חדרים. 2) למצא בכל מקום נדיים, אשר יקבלו על עצם את הרagna לחנוך הילדים וללמדם מלאכה אצל בעלי-המלאכה פרטיים.

הרנשה זו עליינו להקים את הארגניזציה הנדרולה של השכלה-העם. התרבות העתירה תדרוש מאות המורה העממי דרישות נדולות: קשר חי עם העבר, התנסנות שלמה בתחום מפקת-ההוה, יינקה בלתי-אמצעית מנצחותו של אין-חסוף והרנשה חמה אל החמן ולא תנוועתו. תורה-חיה, רוויית-של, וטיב לשוטען. אולם המורה היחיד לא יכול למלא את תפקידו, כנשא תרבות הדור. כל המורים ואנשי-ההוה יאנדו חבר אחד, אשר גارد עם חברה-העובדת יבנו את התרבות, בעוזרים אחד על-יד השני. האחד ימלא את השני. לא היחיד יופיע כ-נשא התרבות, אלא הקבוץ, החביה כולה.

אולם תרבוננו הוביל להגעה לידי השלהמה אחתית, כאשר תינק את חיניותה מן הטבע וכאשר מקורה-חיה היהת תורה שבבלב. ד"ר זוהר.

פרוייהיט, בירטבטה של המ. ד. בלטראטליים, ברנטניה.

מפרחי ה"בר מל".

בבית מדרשו של נגיף נץ, עורך ה"כרמל", מתחדשות הלכות עם כל גלון וגלון. הכרמל הוא עתון יומי, הוצא פעמים בשבוע — אך כהוב על שערו זה שלוש שנים).

זה לא כnar הוודע ה' נצר, כי את שליחותו על דרך הפוליטיקה הלאומית חשב הוא לנמרוד. לאחר שיש לאומה מוסד נבחר העומד בראשה — זה הוועד הפועל של כנסיות האנגורדות המושלטות-גוצריות — ומאהר שהחל ונע-פועל זה מוציא עTHON, שהנהו כל-imbattato הרשמי — זה אל-צ'ק' או מוניניג'פוסט דירושלים — הנה יכול הכרמל מעתה להשליך את י�ב הפוליטיקה על חבורו החדש ולהפנות את עצמו לעזין בשאלות-בית, בענייני החברה והכלכלה. הענף האחרון ביהוד טעון טפול בעניינו, כי רבה בו העובה. העם הולך בחושך, פרק ב, ניכלה הלאומית — יסוד חי כל עם השואף לטעוד עצמי — אינו ידוע, ומאריו שונים אף בפוליטיקה ואין איש בהם אל לב להoir להמון את דרך העבודה והכלכלה בה ילה. זאת יעשה הכרמל, ויגול את החפה, כאשר עבר כhalbון לפני משכילים האומה בשאלות הפוליטיות לשעבר, בן יהיה עתה החלוצים על שדה העניים החברתיים והכלכליים.

ולקם מה שנאמר, בא אחד מעורי ה"כרמל", לפטור את השאלה החברתית והסודית: שאלת "המנhibit". הפטرون שהמציאו אומות העולם — בחרה — אין מיה כנראה את דעתן. לעולם המורה מטרות משלו ולזומרות-זר אין זוקן. מ"י הם המנהיגים? מקש ווסף אל-חטיב בכרמל, 12 נובמבר. והוא עונה: "המנהיגים ואלה יוויל ווירטער על וווחה לרבר בשם העם-הכ" — ראשית — ראשי הדותות;

לגם לברם הזכות להטיף מוסר, בטענים ובכתיה-הכנתת' והם העוודים בראש הסולם חברתי ווהשפל. שנית — ראשי השבטים ובתי-האב הנדולים; להם הכבור אמשעת המוחלטת בלב כל איש ואיש מבני עדתם. עד כאן מרחת רוחם של ספרי "שפיטים ושותאל", אך הנה נס דברמה חריש: שלישית — בעלי החון הנדולים, בעלי אחוזות ובתי חירות. חם — משום שבת תנואה זקופה לנכס. רביעית — ענאים ובעלי המקצוע, כגון מורים, עתונאים, ערכידין, פקידים, רופאים, דוקרים וכוכו" (עוד וכי).
זאת התורה. ועוד לה פרוש. בשורת מטירים עומדת הכותך על כל סוג ומוכיח באריכות, בשל מה זכו בעלי להיות מנהיגים. לא כדי להלאות את הקורא בمسئלה.

אך כאמור נתן לבו של העורך בעיקר לשאלות כלכליות. כלני, כביכול, דורש הוא להעיד את הכללה במרכז הכל, לשעדר לה את הפוליטיקה, לארכן את ביתו העם עPsi ענייניהם הכלכליים של חלקיו השונים. הוא הונה רעיון שנייא: "לצור את החברה הערבית נפלשתינה... כברית אנדות מקצועית". שמא "אחדות-העוברה" או הסתדרות-העובדים? לא, הרבה יותר מזה. הן אלו לא גרו אלא על הפעלים ונגיב נזר מכך לארכן את הכל. בתכניתו מצאו מילבד אגרות הפלחים, הפעלים, הפקידים וכו' גם אגרות הסוחרים, בעלי-הקרקות ויתר בעלי-הון למיניהם. הוועד-הפועל של הכרית ירכב מכאי-כח כל האנויות, זיא שיישבו בו מן הסבר אשר נגמר ועד גל הפרדסים, ונמצא שהוא משקף בתוכו את ענייניהם הכלכליים של תושבי הארץ לכל גווניהם. כהנה וכנה חולם גניב נזר.

ואולם אין בעתו מוקם רק ל"אוטופיות סוציאליות" בלבד; הוא משתמש גם בטענה לטענה בכלכלה החזיבית הרציונלית.
עד לפני כשנה בערך הורה מעמידי ה"פרטל" השיך פליין קפי אלפוקין, הקרויה בפי העורך "המערוי" של פלשטיינה" והנחשב בעינו לביר-הසע הצעיר גדור, שכח במידע החברה והפלטה, לאמר: "אם תשיג הממשלה את המלנה, אשף-הוועד עליו הנציג, על מה זה יוצא הכסף? הן בראש וראשונה — על סקון וסלילת דרכם, בנין והרחבת מסילות ברזל, הקמת כנוי הארץ, יבוש בצתות זיו"ב, אחת — על עבודות צבאיות. ובכן, האמנים סופקו כבר כל יתר צרכי הארץ, כי-נמתעל חזק באלה? אייזו תועלות יפיקו מזה תושבי הארץ, ואיזו הכנסה נקל: טב-פעלים אלה לפרטן המלווה? שום טובות לא תצטח מזה לתושבים. הן מים, היה הארץ חזק... ומי? היה תושבה בה — הסכינו בדרכם אלו ובאנו הם זה, ומה היה חספים? ואם יתוקנו הדרכים — מה ירוויחו? כמובן, אין חתוקנים

געדרית-יעלה, אך אין הם הכרחיים, ועכ"ש אין למתה בהם. צוריך להמתין, עד אשר בדרכָ הפתוחות הטבעית ינצחו בתוך הארץ האטצעים הדרושים לשכוללה, ובוطن האחרון התעטף העורך עצמו באצטלא-דרבן והתחיל אונזל מבחןתו לנערים מדעתי. אלה דבריון, למשל: הכרמל, 14 דצמבר; מאמר ראשי בשם בלון חרוץ. — האימפרט של איי גדור מן האקספֶרֶט שלחה פִי שש. הנה בחודש ספטמבר נכננו לא"י סחרות מהוויל בסכום 512899 ל"מ וייצאו בסכום 87859 ל"ט. אמת, רע הדבר. ובכן מה העצה הייעצת? העצה הוא, כי "ארץ כארצנו צריכה היהת להסתפק בלבד "עפיה וקונפוז", בישיבה על-המחצלת והפבר וברכיבתה על סוסים וחטורים, עד אשר... יעללה בידה לשלה לאירופה את המורות הסטוריות שהיא מכנית ממנה. כיצד זה יעללה הרבר בידה, אם כי נזרן אסור להכנים גם אותו אחד לא"י?

— תיקו!

24.2.22 מ פרח ה כרמל נספְא

בבית פרשו של נגיף נאָר, עורך ה'כֶּרֶל', מתאחדות הלכות עם כל גליון גליון. הכרמל הוא עתון יוטי, היוצא פעמים בשבוע — נך כתוכ עליuro וזה שלש שנים).

זה לא כבר הוועי ה' נצֵר, כי את שליחותו על דרך הפוליטיקה הלאומית חשב הוא למורה. מאחר שיש לאומה מוסד נבחר העומד בראשה — זה מעד הפעול של נסלת האנודות המושלטת-ונצריות — ומאהר שחחל ועד-סועל זה מוציא עתון, שהנחו קל-טבאו הרשמי — זה אל-צְבָחָא או מונינגן-פוסט דירשלדים — הנה יכול הפרט מעתה להשליך את זיהוב הפוליטיקה על חברו החדש ולהפנות את עצמו לעיון בשאלות-יביטה, בענייני החברה והכלכלה. הענף האחרון ביחס טען טפל בעניין, כי רבה בו העובה. העם חולק בתשען, פרק ב'כללה הלאומית' — ימוד חוי כל עם השואף לנצח עצמי — אינו יודע, ומאריו שוגים אך בפולאי טקה ואין איש בהם שם אל. לב להאר להטנן את דרך העבודה והכלכלה בה ילך. זאת יעשה ה'כֶּרֶל', ויגול את החפה, כאשר עבר כחולץ לפני משכלי האומה בשאלות הפוליטיות לשעבר, בן יהיה עתה החלוצם על שדה העמנים החברתיים והכלכליים.

ולק"ם מה שנאסר, בא אחד מעוזי ה'כֶּרֶל' לפתור את השאלה החברתית היסודית: שאלת "הטניות". הפתרון שהמציאו אומות העולם — בהורה מיה כנראה את דעתו. לעולם המורח מסורות טשלו ולומרות-יען אין זוקן. "מי הם המנהיגים?" פקשה יוקף אל-קיטיב ב'כֶּרֶל', 12 נובמבר. והוא עונה: "הטניות אשר אין חולק ומעורער על זכותם לדבר בשם העם הם: ראשית — ראשי הדתות;

לחם לבגד הזכות להטיף מוסר במנדרים ובכוניה היכנסת והם העוטרים בראש הסולם חברתי וההשפל. שנייה — ראש השבטים ובתי האב הגודלים; להם הכלבו והמשמעת המוחלטת בכל כל איש ואיש מבני ערכתו ועד כאן מוחחת רוחם של ספרי "שופטים" ו"שׁפָאַלִי", אך הנה גם רבר-מהחריש: בעלי ההון הגודלים, בעלי אחותות ובתי חירות. הם — משומש של חנעה זוקה לנכף. רבייה — הנאים ובבעלי המקצוע, כגון מורים, עתונאים, פקידים, רופאים, דוקרים וכו' (עוד וכיו').

זאת התורה. ועוד לה פירוש. בשורת מאטרים עומדת הכותב על כל סוג ומוכית באריכות כשל מה זכו בעלי להיות מנהוגים. לא כדי להלאות את הקורא במשמעותם.

אך כאמור נתנו לנו של העורך בעיקר לשאלות כלכליות. כלנו, כמובן, דורש הוא להעניק את הכללה במרכזה הכל, לשעבד לה את הפליטקה, לאונן את בית-הבחן העם עפ"י עלייהם הכלכליים של חילקו השווים. והוא הוגה רעיון שנייא: ליצור את החברה העברית בפלשתינה... כברית אגדות מקצועית. שמא, "אחדות העבדה" או הסתדרות העבדים? לא, הרבה יותר טה. הן אלו לא גרו אלא על הפעלים, ונגיב נזר מבקש לאorgan את הכל. בתכנותו תמצאו מלבן אגודות הפלחים, הפעלים, הפקידים וכיו' גם אגודות הפסוחרים, בעלי-הקרונות ויתר בעלי-הבחן ממניהם. חז'עדה-הollow של הברית יורכב מכך-כך כל האגודות, זיא. ישיבו בו מן הסבל אשר בנמל ועד נמל הפורטנים, ונמצא שהוא משיקף בתחום אחד ענייניהם הכלכליים של תושבי הארץعربים לכל גוניהם. בתנה ובנה חולם נני נצר.

ואולם אין בעוננו מקום רק ל"אוטופיות סוציאליות" בלבד; הוא משמש גם בטה להטפת לך בכללה החביבת הרצינית.

עוד לפני כשנה בערך העורך מעל עמודיו ה"פרמל" השיך סלימון חנ"י אל-פוקין, הקרי בפי העורך, "חַמְעַרֵּי" של פלשתינה והונחש בעינוי לבירחון הcli' גדול שכבה במדעי החברה והפלפלת, לאמר: "אם תשיג הממשלה את חיללה, אשר הריע עליו הנציג, על מה זה יצא הכסף? הן בראש וראשונה — על תקון וסילית הרבים, בגין וויזמת בדול, הקצת גנוי הארץ, יבוש בזאת הארץ, כי נחihil איך באלה? איזו חועלת ייפיקו מזה תושבי הארץ, ואיזו הבנתה נקבל מבעולם אלה לרפזען המלה? שום מובת לא תצמץ מזה רתינשכין. הן טוים היה הארץ זאת וטוים היה תושבה בה — הסכינו בדרכיהם אלו ובארות חיים זה, ומה היו חסרים? ואם יחווקנו הרכמים — מה ייווחו? כמובן, אין התקונים

אַלְמָשְׁאִגְיָה בְּהָאָה (פְּנִזְזֶלִי) פִּילְסְׁוֹפִי עֲרֵב בְּהָרְחָה.

צעדיית-עלת, אך אין הם הכרחיים, ועכ"פ אין למה בהם. צריך להחתין, עד אשר בדרך ההתקפות הטבעית יעצרו בתוך הארץ האטען-חרורושים לשכלהות, ובזמן האחרון התעטף העורך עצמו באנטלא דרבנן וחתול אוכל מהכמתו לנכערים מדרעת. אלה דבריו, למשל: ה'לרטל, 14 דצמבר, אטאט ראיי בשם פלין חרוץ: "היא מפורת של איי גROL מון האקספרט שלה פיי שי. הנה בחרש ספטנבר נനטו לאי סחרות מהויל בסכום 512899 ליטר ויצאו בסכום 87369 ליטר". אמת, רע הדבר. ובכן מה העצה היועצת? העצה היא, כי "ארץ ארץ צריכה היהתה להסתפק בלבוש עביה וקונפוז", בישיבה על הטעצלת והפיכר ובריכבה על סוסים וחמורים, עך אשר... יעלה בידך לשלוח לאירופה את חלורת הסחרות שהיא מכינה טפנהה. כיצד זה יעלה הדבר בידך, אם כי נוצר אונך להכנית גם אותו אחד לאי?

— תקין!

בת-פוצותיןו.

ילדינו השכליים והעוביים.

טחון תפיר של חברת ארטן

לפי ידיעותינו נתבקזו נואלני, פולניה ולכיה המרכזית למשך 50.000 יהודים מכני-ישראל, העובדים לנפשם, שכלי הפרעות ואטלחה. ולחם נצרים להשגה צבוריות עוד כשלשים אלף ילדים, שיש להם אפטן, הווי, אבל הם מחרונים בדקהות בה נוראה, שכן הצבור יוכל לאסף מעל עצמו את דאנטו עליהם. אלה הם על-פי רוב ילדי, שנגנוו אחריו ועם "תפליטים" מרוסיה ואוקראינה, בעוד אשר הוריהם נשאו באיזה מקום בדרכן.

התוצאות של הנגורות הקבוצתיות אחوات לנדאה, ארגנטינה ואפריקה חורו לנו, כי על-ידי התגירה לעבריים אפשר להקל רק למספר מצומצם של המונ' הולדים העוביים.

ביחור קשה מצטט של הילדים בין 12-16, אשר מחו-השנחה עליהם מצד הוריהם המודלים או אופט-רפיטים — מתחרונים הח בפרנסות-טיוקות: רוכלו, סපירות, העברת-טכם ולעתים קרובות גם נזונות. מוחטפם הבלתי של הילדים העוביים (60,000) מגיע מספר בני-הניל — 12-16 אלף ילדים.

ועדי ה"ארט" חברה להפעלת חילאה ועובדת-הארות — ("ישראל") משתי דלים במקומות שונים: 1) לחורב את נמל-הטיסטר למלאכה ואת תיימלאכה הטעטליטים מנכר וגס לפתח חדשים. 2) למצא בכל מקום נידחים, אשר יקבלו על עצם את הדאגה להנוך הילדים וללטם מלאכה עצם בעילימלאה פרטיטים.